

Projekt

Wójta Gminy Miedźno z dnia 31.08.2022 r.

**UCHWAŁA NR ___/___/2022
RADY GMINY MIEDŹNO**

z dnia 2022 r.

w sprawie nadania Honorowego Obywatelstwa Gminy Miedźno

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 14 ustawy o samorządzie gminnym z dnia 8 marca 1990 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 559 z późn. zm.), **Rada Gminy Miedźno**

uchwała, co następuje:

- § 1. Nadaje się Honorowe Obywatelstwo Gminy Miedźno Panu Zbigniewowi Zielińskiemu.
- § 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi.
- § 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uzasadnienie

Tytuł Honorowego Obywatela Gminy Miedźno jest najwyższym wyróżnieniem przyznawanym przez Radę Gminy Miedźno w uznaniu zasług dla Gminy Miedźno. Otrzymać je mogą osoby szczególnie zasłużone dla gminy, promujące jej historię, wspierające realizowane w gminie przedsięwzięcia oraz udzielające pomocy jej mieszkańcom.

W dotychczasowej historii Gminy Miedźno został on nadany dwukrotnie. Pierwszy raz w roku 2008 Panu Andrzejowi Wilczkowskiemu, autorowi książki „Anatomia boju” będącej relacją z przebiegu bitwy pod Mokrą. Drugi raz w 2010 roku Panu Profesorowi Lechowi Kaczyńskiemu, bezpośrednio po jego tragicznej śmierci w katastrofie smoleńskiej.

Przedkładając projekt uchwały proponuje się nadanie Honorowego Obywatelstwa Gminy Miedźno Panu płk. Zbigniewowi Zielińskiemu. Za takim Jego wyróżnieniem przemawiają jego działalność patriotyczna, poświęcona upamiętnieniu bitwy pod Mokrą oraz bohaterstwa walczących w niej polskich żołnierzy służących we wrześniu 1939 roku w Wołyńskiej Brygadzie Kawalerii. Działalnością tą Pan Pułkownik Zbigniew Zieliński przyczynia się do budowy pozytywnego wizerunku gminy Miedźno jako strażnika i opiekuna miejsc pamięci narodowej a także ważnych wydarzeń historycznych, które miały miejsce na jej terenie. Dzięki Jego inicjatywie Gmina Miedźno została w 2009 roku wyróżniona medalem " PRO MEMORIA" za wybitne zasługi w utrwalaniu pamięci o ludziach i ich czynach w walce o niepodległość Polski podczas II wojny światowej i po jej zakończeniu.

Pan Zbigniew Zieliński urodził się 13 lutego 1929 roku w Tadzynie. Pochodzi z rodziny o wielkich tradycjach patriotycznych. Jest pułkownikiem Wojska Polskiego. Związany z harcerstwem, należał do 13. drużyny im. Zawiszy Czarnego. Początek II wojny światowej zastał go wraz z rodziną w Kłobucku, gdzie jego ojciec kierował znajdującą się w zagórzańskim Zamku Szkołą Leśną. Poprzez to był bezpośrednim świadkiem bitwy pod Mokrą i towarzyszących jej wydarzeń. Pomimo młodego wieku w trakcie okupacji niemieckiej zaangażował się w działalność konspiracyjną. Walczył w 74. pułku Piechoty AK „Chrobry”. Nosił pseudonim „Sęk”. W jego składzie wziął udział w akcji „Burza”. Po wojnie kontynuował walkę podczas II okupacji sowieckiej w Konspiracyjnym Wojsku Polskim generała Stanisława Sojczyńskiego „Warszyca”.

Po wojnie ukończył wyższe studia ekonomiczne i politechniczne, ze specjalizacją planowania przestrzennego miast i regionów.

W okresie PRL współorganizował nielegalne duszpasterstwo kombatanatów organizacji niepodległościowych, działające przy Kurii Metropolitalnej w Warszawie. W swojej działalności społecznej starał się upamiętnić dziedzictwo Polskiego Państwa Podziemnego oraz Armii Krajowej i innych organizacji niepodległościowych działających w Polsce w latach 40-tych i 50-tych XX wieku. Działalność ta zaowocowała ponad 30 pomnikami i tablicami zlokalizowanymi na terenie całego kraju. Do najważniejszych z nich należą pierwszy pomnik dowódców Armii Krajowej Stefana „Grotą” Roweckiego i Leopolda „Nedźwiadka” Okulickiego, który powstał w latach osiemdziesiątych XX wieku we Włoszczowej oraz pomnik Polskiego Państwa Podziemnego i Armii Krajowej w Warszawie znajdujący się przy ulicy Wiejskiej. Zwieńczeniem jego społecznej działalności w ruchu kombatanckim był współudział w założeniu Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej oraz współautorstwo nowej przyjętej przez Sejm w 1991 roku ustawy o kombatantach. Na podstawie jej przepisów utworzył i jako pierwszy kierował pracami Urzędu do Spraw Kombatanatów i Osób Represjonowanych.